Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce proti Emilu M-ovi na základě rozsudku úředního soudu Berlin-Mitte. Soud prvé stolice exekuční návrh zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody. Prvý soud zamítl exekuční návrh, ježto nebylo vykázáno, že úřední soud Berlin-Mitte byl podle zdejší jurisdikční normy k zahájení sporu příslušným (§ 80 čís. 1 ex. ř.). Jest sice pravda, že vymáhající strana v exekučním návrhu uvedla, že úřední soud Berlin-Mitte byl příslušným podle § 93 j. n. Stěžovatel však přehlíží, že ustanovení § 93 j. n. platí jen pro případ, že hlavní společník ve sporu byl žalován před tuzemským soudem, v jehož obvodu má obecný soud. V souzeném případě byl však společník ve sporu R. žalován před cizozemským soudem, úředním soudem Berlin-Mitte, v jehož obvodu má trvalé bydliště, v takovém případě nebyl tento soud podle zdejší jurisdikční normy příslušným z důvodu § 93 j. n. i pro druhého žalovaného Emila M-a, bydlícího v Praze. Ježto důvod příslušnosti úředního soudu Berlin-Mitte podle § 93 j. n. není dán, vymáhající strana však jiný důvod pro příslušnost jmenovaného soudu ani neuvedla, ani neprokázala, z rozsudku není patrno, že německo-říšský soud byl příslušný podle československého práva, a ani žaloba nebyla připojena, z níž by to bylo zřejmo, zamítl prvý soud exekuční návrh právem s poukazem na § 80 čís. 1 ex. ř. (rozh. čís. 9200, 7736, 10762, 11229 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Tuzemské zákonodárství připouští sudiště společenství v rozepři jen pro tuzemské soudy (§ 93 j. n.). Neuznává tedy toto sudiště pro soudy cizozemské. Proto nemůže býti založeno podle tuzemského práva sudiště společenství v rozepři podle § 93 j. n. u cizozemského soudu. Není třeba řešiti otázku, zda podle zdejšího práva jest zapotřebí, by všichni společníci v rozepři bydleli v tuzemsku, by mohlo býti založeno pro ně sudiště podle § 93 j. n., neboť ani z toho nedalo by se dovoditi, že takové sudiště podle § 93 j. n. může býti založeno s účinkem předpokládaným podle vládní vyhlášky čís. 131/24 u německého soudu, an je zákon výslovně stanoví jen pro soudy tuzemské. Nezáleží na tom, že jde o sudiště na výběr, ani na tom, že by bylo ono sudiště dáno v Berlíně podle tuzemského práva, kdyby zdejší právo platilo v Německu. Rozhodné jest, že dle tuzemského práva může býti sudiště společenství založeno jen před tuzemským soudem.

Čís. 12292.

Do usnesení prvého soudu, jímž nerozhodl o exekučním návrhu věcně, nýbrž vrátil jej k odstranění formální vady, která byla s to, by překazila vyřízení ve zkrácené formě, není rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1169/32.)

Soud prvé stolice vrátil vymáhajícímu věřiteli návrh na povolení exekuce na důchody dlužníka k doplnění, by jej, ježto jde o případ, hodící se k tomu, aby vyhotovení soudního usnesení bylo pořízeno ve zkrácené formě, podle čl. VI. čís. 3 cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák. upravil ve smyslu cit. nař. dle vzoru, uvedeného v nař. min. sprav. ze dne 2. června 1914 čís. XIV Věst. min. sprav. a předložil opět do osmi dnů. Rekursní soud odmítl rekurs vymáhajícího věřitele, ježto usnesení, jímž byla vyzvána vymáhající strana, aby upravila návrh na povolení exekuce na důchody povinné strany, není rozhodnutím ve věci samé a není tudíž proti němu samostatného opravného prostředku (§ 78 ex. ř. a 84 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekurs není důvodný. Usnesením soudu prvé stolice nebylo o exekučním návrhu dovolacího rekurenta rozhodnuto věcně, nýbrž bylo mu, jak patrno z tohoto usnesení, podání vráceno k odstranění formální vady, která jest s to, by překazila řádné úřední vyřízení, t. j. vyřízení ve zkrácené formě. Jde tedy o usnesení ve smyslu § 84 prvý odstavec c. ř. s., které podle druhé věty tohoto místa zákona nemůže býti napadeno samostatným opravným prostředkem. To platí podle § 78 ex. ř. i pro exekuční řízení, a právem proto odmítl rekursní soud rekurs vymáhajícího věřitele do tohoto usnesení, aniž se pustil do řešení otázky, zda usnesení jest i věcně opodstatněno.

Čís. 12293.

Zajištění půdy drobným pachtýřům.

Desítiletou lhůtu podle druhého odstavce § 22 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n., jest počítati od knihovního nabytí nemovitosti.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1174/32.)

Soud prvé stolice povolil exekuci vnucenou dražbou dlužníkových nemovitostí, zapsaných ve vložkách čís. 130 a 159. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu a změnil napadené usnesení potud, že ohledně nemovitostí zapsaných ve vložce čís. 159 obnovil usnesení prvého soudu; ohledně nemovitostí zapsaných ve vložce čís. 130 dovolacímu rekursu nevyhověl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v